

Norska befolkningen längs gränsen var rädd för ryssarna och flydde till Sverige i stora skaror. De var i regel kvinnor och gamla män , men även ungdomar kom vandrande

// över fjällen och hamnade hos oss i Naimakka. De var i förvånansvärd god kondition, friska och glada. Mat hade de med sig. (vi hade ju inget att bjuda på utom varmt te), bastun eldades och dom fick bada om de ville. De var lite rädda för tyskarna som ju dom över den smala älven.

Det värsta som inträffade där för vår del var episoden med den skjutna tyska officeren. En kväll kom en lapp (same idag) med en ren och en kälke åkande norrifrån. På kälken låg en död tysk insvept i en presenning. Det var kallt som alltid på vintern i Naimakka. Lappen var frusen och det var sent och beckmörkt så lappen fick lägga sig på golvet i vår stuga efter att ha berättat om dödsskjutningen i Keinovuopio x) .

x) Enligt honom hade tyskar föregående dag kommit skidande mot den svenska militärförläggningen. Vaktposten hade enligt uppgift ropat halt men fortsatt och blivit skjutna (om det varit något varningsskott först fick vi ingen klarhet i).

Tidigt nästa morgon gav sig en tysk patrull på tre man tillkänna. Dom stod med skidor på det tyska patrullspåret och ville tala med mig. Spåret gick mitt på älven inte många meter från vår stuga Vi gick ut och frågade vad dom ville. Man tilltalade oss på ett otäckt, hotfullt sätt och fordrade att den döde tyske officeren som låg på kälken skulle överlämnas till dem.

// om vi inte gjorde det skulle tyskarna komma och hämta honom. Jag kunde inte neka till att han fanns hos oss. Tyskarna hade tydligen följt hans färd längs älven.

Jag sa naturligtvis att det aldrig kommer på fråga. Det var ju en militär angelägenhet. Att självsvåldigt ta honom från Sverige var ju en oerhört allvarlig sak som måste diskuteras med deras krigsledning. De viftade lite med sina kulsprutepistoler på ett hotfullt sätt men